

Arrest

nr. 185 285 van 11 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2014 werd voor verzoeker een aankomstverklaring opgesteld te Mortsel, geldig tot 23 mei 2014.

Op 27 juni 2014 werd na een onderzoek of verzoeker nog op het vermelde adres verblijft, door de wijkinspecteur vastgesteld dat verzoeker het door hem opgegeven adres had verlaten.

Er werd op 5 april 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.12.I7.004221/2017) wegens *“verdachte mededaderschap van een winkeldiefstal van een KÄRCHER-toestel ter waarde van 650,- euro (...)*

Werd betrokkene op heterdaad betrapt: Ja(...)”

Op 5 april 2017 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Er werd op 6 april 2017 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Verzoeker verklaarde een maand geleden aangekomen te zijn in België. Hij zou met de bus vanuit Duitsland, waar hij 12 jaar zou hebben gewoond, naar België zijn gereisd. Hij zou niet in het bezit zijn van een paspoort, wel van een Servische identiteitskaart. Hij zou een week geleden een boks hebben gekregen waardoor hij pijn heeft aan zijn kaak. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België. Zijn vader, broer en zus zouden in Antwerpen verblijven. Op de vraag waarom hij niet naar zijn land zou kunnen terugkeren antwoordde hij dat hij daar niets meer heeft en hij naar België is gekomen om zijn vader te helpen die hulp nodig zou hebben.

Op 7 april 2017 stelde de centrumarts een attest op waarin gesteld werd: *“Bovenvermelde bewoner werd onderzocht ikv hoorplicht. Er is momenteel geen medische reden te weerhouden waardoor bewoner niet zou kunnen terugkeren naar land van herkomst.”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De verwerende partij betwist de tijdigheid van de vordering niet. Verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt niet door de verwerende partij betwist.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals eerder onderzocht wordt het uiterst dringend karakter niet betwist.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In twee middelen voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 5 van het EVRM.

In eerste instantie voert verzoeker met betrekking tot deze bepaling aan dat vasthouding enkel op basis van de wet kan en verwijst hij naar het gegeven dat naar zijn mening de Belgische wetgeving precieze objectieve criteria ontbeert ter definiëring van het begrip “risico op onderduiken”.

Hij stelt:

“In navolging van het bovenstaande, wijst verzoeker op het algemeen rechtsprincipe, vastgelegd in artikel 5 §1 EVRM, dat vasthouding enkel op basis van de wet kan: “Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure.”

Om aan dit principe van rechtszekerheid te voldoen, dient de wet voldoende precies en voorzienbaar te zijn: « (...) lorsqu’il s’agit d’une privation de liberté, il est particulièrement important de satisfaire au principe général de la sécurité juridique. Par conséquent, il est essentiel que les conditions de la privation de liberté en vertu du droit interne soient clairement définies et que la loi elle-même soit prévisible dans son application, de façon à remplir le critère de « légalité » fixé par la Convention, qui exige que toute loi soit suffisamment précise pour permettre au citoyen – en s’entourant au besoin de conseils éclairés – de prévoir, à un degré raisonnable dans les circonstances de la cause, les conséquences de nature à dériver d’un acte déterminé.» (EHRM, Jèčius t. Litouwen, Verzoek nr. 34578/97), 31 juli 2000).

Het ontbreken van een termijn om het grondgebied te verlaten, een aanvechtbare beslissing bij uw Raad, zorgt ervoor dat verzoeker onmiddellijk van zijn vrijheid werd beroofd in opgesloten werd in het gesloten centrum van Merksplas.

Doordat de gemachtigde echter toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet en artikel 1, 11° Vreemdelingenwet terwijl de wetgever niet voorzien heeft in objectieve en wettelijke criteria, waartoe zij nochtans conform de Terugkeerrichtlijn gehouden is, schendt de gemachtigde in de bestreden beslissing artikel 5, §1 EVRM.”

3.3.2.2. Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Wat de vasthouding evenwel betreft, vervat in de bestreden beslissing dient de Raad te wijzen op het bepaalde in artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Evenmin is de Raad bevoegd om kennis te nemen van de grieven die enkel gericht zijn tegen de beslissing tot vasthouding. De verzoeker kan deze *prima facie* niet dienstig aanvoeren.

Voorts volstaat de vaststelling dat alhoewel verzoeker opnieuw de schending van artikel 5 van het EVRM in het kopje van zijn tweede middel aanvoert, hij nalaat uiteen te zetten op welke (andere) wijze deze bepaling geschonden zou zijn, zodat deze grief in het tweede middel *prima facie* onontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Verzoeker heeft geen ernstig middel aannemelijk gemaakt betreffende de schending van diens grondrechten.

3.3.2.3. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM, wat in casu niet het geval is.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waarbij verzoeker geen enkele termijn krijgt om het grondgebied vrijwillig te verlaten, brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Servië en is in het bezit van zijn Servisch paspoort (stuk 3).

Hij is in België sinds 2014 (zie stuk 3: kopieën paspoort verzoeker). Hij heeft zich aangemeld bij de gemeentediensten, nadat hij zich heeft vervoegd bij zijn tante te 2640 Morsel, Antwerpsestraat 155. Hij is sindsdien woonachtig gebleven bij zijn tante (momenteel woonachtig te 2060 Berchem, Diksmuidelaan 159).

Verzoeker verkreeg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker krijgt echter, ten onrechte, geen enkele termijn om vrijwillig gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die voor het eerst werd genomen t.a.v. verzoeker. Verzoeker kan zijn afreis hierdoor niet voorbereiden (hij is sinds 2014 in België), zodat hij op een redelijke en ordentelijke manier kan terugreizen naar Servië. Verzoeker moet kunnen voorzien in huisvesting en een inkomen in Servië om te overleven. Verzoeker heeft hiervoor de tijd, dewelke in de regel dertig dagen bedraagt, nodig.

Verzoeker werd, door het ontbreken van een termijn om vrijwillig gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel, echter onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd. De vrijheidsberoving is alleen maar mogelijk indien geen enkele termijn wordt toegekend aan de verwijderingsmaatregel, terwijl deze beslissing hiertoe onwettig is genomen.

Hij verblijft momenteel in het gesloten centrum van Merksplas. De vrijheidsberoving, als louter gevolg van de bestreden beslissing waarbij geen enkele termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, vormt onmiskenbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing maakt de vrijheidsberoving mogelijk. De schorsing van de bestreden beslissing zou verzoeker daarentegen opnieuw in vrijheid stellen.

Door het ontbreken van een termijn bij de verwijderingsmaatregel, werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd van drie jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker kan dus niet op korte termijn terugkeren naar België. Sinds 19 december 2009 dienen onderdanen van Servië en van Montenegro niet langer over een visum voor kort verblijf te beschikken wanneer ze reizen naar de Schengen zone. Verzoeker kan hierdoor, als Servisch staatsburger, niet meer vrij reizen naar de Schengen landen voor korte verblijven tot 90 dagen elke zes maanden (180 dagen). Verzoeker kan hierdoor zijn tante en overige familieleden in België niet meer bezoeken. Het inreisverbod is evenwel onlosmakelijk verboden met de bestreden beslissing; het inreisverbod werd opgelegd door het ontbreken van een termijn bij de verwijderingsmaatregel. De schorsing (en vernietiging) van huidige beslissing kan bovenvermeld moeilijk

te herstellen ernstig nadeel weggenomen, aangezien hierdoor het inreisverbod haar rechtsgeldigheid verliest.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee."

3.4.2.2. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat heel wat feiten aangehaald in het verzoekschrift niet overeenstemmen met de gegevens in het administratief dossier.

Verzoeker beweert sedert 2014 in België te zijn maar levert hiervan geen bewijs. Verzoeker heeft zich in 2014 inderdaad aangemeld bij het gemeentebestuur van Morsel daar er op 26 februari 2014 een aankomstverklaring werd opgesteld, geldig tot 23 mei 2014. In de aankomstverklaring werd als adres, Morsel, (...) opgegeven. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de wijkinspecteur reeds op 27 juni 2014, na een onderzoek of hij nog op het vermelde adres verblijft, vaststelde dat verzoeker het door hem opgegeven adres had verlaten. Hij kan niet dienstig voorhouden als zou hij sedert 23 mei 2014 tot heden op het Belgische grondgebied verblijven. Bovendien gaat het in het verzoekschrift verstrekte relaas in tegen de eigen verklaringen van verzoeker tijdens diens gehoor op 6 april 2017. Hij verklaarde zelf dat hij een maand geleden aangekomen is in België. Hij verklaarde daarnaast dat hij met de bus vanuit Duitsland, waar hij 12 jaar zou hebben gewoond, naar België is gereisd. Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift te verblijven bij zijn tante aan de (...) in Berchem. Hij toont echter niet aan dat hij van dit adres melding heeft gemaakt bij het gemeentebestuur na zijn aankomst in het Rijk.

In het licht van deze gegevens is het ongeloofwaardig dat verzoeker niet op een ordentelijke manier het land kan verlaten om te voorzien in een huisvesting en onderkomen in Servië. Het is onmogelijk gelet op de tegenstrijd in de verklaringen na te gaan of verzoeker al dan niet geregeld in zijn herkomstland verbleef, temeer evenmin enig bewijs wordt bijgebracht van zijn voorgehouden vierjarig verblijf in België en van zijn voorgehouden twaalfjarig verblijf in Duitsland. Zo stelt verzoeker in diens verhoor dat hij geen paspoort heeft terwijl een kopie van het paspoort wordt toegevoegd aan het verzoekschrift.

De Raad wijst er vooreerst op dat het nadeel dat de verzoeker inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan zijn eigen toedoen te wijten mag zijn. Hij mag door zijn eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin hij zegt terecht te zijn gekomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306). *In casu* is het voorgehouden nadeel te wijten aan zijn eigen toedoen nu hij inderdaad bij aankomst in België in 2017 geen melding maakte van zijn verblijfplaats terwijl hij dit anno 2014 wel deed en dus op de hoogte was van de wetgeving ter zake. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij een vast of gekend adres in België had. Bovendien is het nadeel ook te wijten aan de betrapping op heterdaad van de winkeldiefstal die verzoeker weliswaar ontkent. De verwerende partij kon rekening houden met dit gegeven dat weerspiegeld is in het administratief verslag in het administratief dossier met verwijzing naar het nummer van het proces-verbaal. Een loutere ontkenning zonder dat verzoeker het bewijs van diens ontkenning bijbrengt (al ware het onder de vorm van een kopie van zijn verhoorblad dat hij kan verkrijgen van de politie), volstaat niet om de vaststellingen van een bestuurlijke overheid te weerleggen. Temeer verzoeker tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd zoals hierboven is uiteen gezet.

Ook uit het loutere feit dat hem niet eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hem geen termijn werd toegekend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten blijkt niet dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt.

In de mate dat verzoeker kritiek levert op zijn vasthouding is de Raad, zoals eerder uiteengezet, niet bevoegd om hiervan kennis te nemen en vloeit het eventuele nadeel uit de beslissing tot vasthouding voort.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het opgelegde inreisverbod als gevolg van de bestreden beslissing en het gebrek aan vrijheid om te kunnen reizen in het Schengengebied en hierdoor diens familieleden niet kan bezoeken, vloeit het nadeel voort uit het inreisverbod dat verzoeker steeds kan aanvechten hetzij waarvan hij de opheffing of opschorting kan aanvragen. Dat omschreven nadeel is niet rechtstreeks.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van deze grieven niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN